

## Prædiken til 6. søndag efter Trinitatis

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 754 Se, nu stiger solen af havets skød, G 24 Grib os om hjertet, 442 Enhver, som tror og bliver døbt

—

243 Luk øjne op, al kristenhed! 277 Herre, når din time kommer, G 27 Vort håb er grønt for andre

*Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:*

Jesus sagde: »Hvis jeres retfærdighed ikke langt overgår de skriftkloges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. I har hørt, at der er sagt til de gamle: ›Du må ikke begå drab,‹ og: ›Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen.‹ Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den, der siger: Raka! til sin broder, skal kendes skyldig af Det store Råd; den, der siger: Tåbe! skal dømmes til Helvedes ild. Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave. Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham, så din modpart ikke overgiver dig til dommeren og dommeren igen til

fangevogteren, og du kastes i fængsel. Sandelig siger jeg dig: Du slipper ikke ud derfra, før du har betalt den sidste øre.«

Matthæusevangeliet 5,20-26



Hvordan skal vores retfærdighed nogensinde kunne overgå de skriftkloges og farisæernes?

Hvordan skal det dog gå os, hvis vi, når vi bliver vrede, sidestilles med en, der begår drab?

Hvis det ikke var for Kristus, så var vi fortabte – men vi har et håb i troen på Jesus Kristus.

Vi skal bringe vores gave til alteret – og vores gave skal være en tom gave – vi skal komme med hænderne som tomme skåle – og så skal vi modtage!

At være kristen er at MODTAGE en retfærdighed, der langt overgår vores, som vi får lov til at få del i.

Vi modtager gennem sakramenterne, gennem dåb og nadver. I dåben oplever vi at blive døbt til Kristi død, som der stod i epistlen.

Kristus er død - og opstanden, alt dette er en del af Kristus... Og når vi podes ind på ham i dåben, så henter vi næring fra Kristus, der er død og opstanden og får derfor del i døden og i opstandelsen.

Vi er vokset sammen med Kristus ved en død, der ligner hans, og vi skal derfor også opleve en opstandelse, der ligner hans.

Vi får del i Kristi død, i Kristi liv, i Kristi retfærdighed... En retfærdighed, der langt overgår andres. Vi bliver altså gjort retfærdige ved Kristus og ikke ved egne gerninger.

Og vores egne gerninger, de lever ikke op til ham, som vi er podet ind på... Vi fortsætter vores eget, selv om vi er podet ind på Kristus – men så er det vi må komme til nadveren med tomme hænder – med den gave vi kan bringe – os selv – og vores forsøg på at leve anstændigt med vores familie, venner, naboer og dem vi deler kirke med.... Og vi kan få skænket retfærdigheden igen, så vi bliver styrket til at gå ud og gøre det bedre.

En retfærdigheds sans, - det er det der skal til, når samfundet straffer – ofrene skal føle, at det er en retfærdig straf, der bliver givet til den, der skal straffes for en ugerning.

Vi har i de sidste uger fulgt med i nogle spektakulære retssager. Sagen om den psykiske ustabile mand, der skød, dræbte og sårede nogen i Fields.

Retssagen mod ham, der tog en 13-årig pige, der gik med aviser, og det viste sig, at han stod bag mordet på Emilie Meng...

Sagen mod manden i Ålborg, der dræbte en ung kvinde i bylivet.

Vi har kunne følge med over TV og i aviser – Vi har måske mærket et ønske om hårde straffe inde i os – de skal have som fortjent! Og dog er vi lidt bløde over gerningsmanden fra Fields, for han var psykisk syg og fik tilsyneladende ikke den hjælp han havde behov for inden skyderiet... Hvis skyld er det? Hvem skal straffes for det? Hvem er ansvarlig? Og kan man næsten bebrejde politikere for mord, hvis de har skåret så meget i et sundhedssystem, at farlige mennesker ikke får den hjælp, de har behov for? - Vil det være uretfærdigt at bebrejde politikerne? Og straffe dem?

Det ligger dybt i os, når vi føler os uretfærdigt behandlet – når vi synes at vi er blevet krænket og oplever at krænkeren har fået en for lille straf.

Når vi synes at vi er blevet straffet for noget, vi ikke synes vi skal straffes for. Der skal helst være en balance i vores liv og samfund mellem gerning og straf eller belønning.

Men Gud er ikke retfærdig – og gudskelov for det. For var han retfærdig havde vi ikke en chance.

Gud er uretfærdig.

Vi har barnedåb i vores kirker, og vi døber børn, selv om vi ikke ved hvad de udvikler sig til...

Vi døber kommende menighedsrådsmedlemmer og kirkegængere, og vi døber kommende mordere og voldtægtsforbrydere... Vi bliver alle døbt med samme dåb.

Og ved nadveren kan vi alle renses med Kristi blod – nogen for små syndere, og andre for store – men alle kan blive tilgivet... Det er ikke retfærdigt.

Gud har en kærlighed til mennesket, der langt overgår en retfærdighedssans, og det er nådigt. Det er kærligt. Det er guddommeligt.

Den der bliver tilgivet meget, kan måske bedre påskønne det, end den, der synes at de ikke rigtigt har noget, de skal tilgives for.

Vi kan måske ikke selv tilgive de mennesker, der har behov for det ... Men den synd, ikke at kunne tilgive, den vil vi gerne have tilgivet...

Kun gennem Guds tilgivelse af os kan vores retfærdighed overgå farisæernes... Kun ved at vi får del i Kristus kan vi opnå den retfærdighed, der er nødvendig for vores frelse.

Vi får gennem dåb og nadver del i noget vi ikke har fortjent. – Og vi må leve med, at den nåde også skænkes andre, vi ikke synes fortjener det! For Gud er over vores retfærdighed.

Vi har ikke fortjent Guds nåde og kærlighed, men han skænker os den alligevel i sine sakramenter.

Og Gud lader det regne både på gode og onde... Vi kan ikke belære Gud om at vi fortjener mere end andre... Sådan er det bare, og Gud ske lov for det.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,  
Fader, Søn og Helligånd,  
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,  
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed  
Amen